

дателя, да та не затвара отъ мене, кой-то съмъ падналъ.“

Въ синаксарь-а за тѣзи недѣлижъ скети отцы пространно съ описали на вѣрни-тѣ за охрабреніе, какъ е падналъ Адамъ въ грѣхъ; и двамъ велики скатители: Григорій Богословъ и Іоаннъ златоустъ съсз свое-то дълбоко тълкѣваніе просипватъ дѣховнѣ свѣтлость на горкѣ-тѣ промѣнѣ на нашій-а пѣрвыи жикотъ.

„Помеждѣ онова, кое то пропада и не пропада, бѣше сътворенъ и Адамъ, за да бы ималъ онова, кое-то самичакъ по волѣ-тѣ си избере; него можаше Богъ да направи и безгрѣшенъ, но трѣвало челоуѣкъ да свърши онова, кое-то прави свободната волѣ; заради това мѣ бѣше даденъ законъ, — да иде отъ плода-а на сѣко дѣрво, само да не бѣ-та дѣрво-то познаніа добра и зла. Това може да е знаменѣвало: да може да размишлява за сички-тѣ нѣща, и изъ това размишленіе да извежда познаніе на сила-та божіа, но естество-то божіе, сирѣчь какъвъ и отъ кѣдѣ е Богъ да не испытка съсз размишленіе. Тѣи мѣдрѣва и скетый Григорій Богословъ. Богъ е заповѣдалъ на Адама, да мисли съ умъ за божіе-то естество, кое-то може да съ разгледка въ вѣнкашны-тѣ нѣща, но никакви да не испытка какъвъ е Богъ вътрѣшно по естество-то си, гдѣ е той, и какъ е сътворилъ отъ нищо сичко-то. Но Адамъ остави на странѣ сичко дръго, и найвече искаше да съзнае божіе-то естество; но понеже бѣше юще несвършенъ, простъ и